

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Sądaj

w sprawie zażalenia **J. W.** na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w S. z dnia 9 grudnia 2015 r. o odmowie wszczęcia śledztwa o czyn z art. 231 § 1 k.k., sygn. akt 1 Ds. [...],
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 26 lutego 2016 r.,
inicjatywy przekazania sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,
wyrażonej w postanowieniu Sądu Rejonowego w S.
z dnia 13 stycznia 2016r., sygn. akt II Kp [...],
na podstawie art. 37 k.k.,

p o s t a n o w i ł:

odmówić przekazania sprawy.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w S., motywując to względami dobra wymiaru sprawiedliwości, wystąpił z inicjatywą przekazania innemu sądowi równorzędnemu sprawy dotyczącej rozpoznania zażalenia J. W. na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w S. z dnia 9 grudnia 2015 r. o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie przekroczenia uprawnień, polegającego na niezasadnym skierowaniu wniosku o ukaranie za popełnienie wykroczenia z art. 119 § 1 k.w. przez funkcjonariuszy miejscowej Komendy Powiatowej Policji. W uzasadnieniu wskazał, że przed Sądem właściwym, jak i Sądem Okręgowym w S. toczyło się postępowanie przeciwko J. W. o kradzież, z którym ściśle związane jest złożenie przez niego zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa przez tychże

funkcjonariuszy. Powyższa sytuacja sprawia, zdaniem Sądu występującego, że obecnie, przy rozpoznaniu zażalenia na odmowę wszczęcia postępowania zainicjowanego przez J. W., mogłyby powstać wątpliwości co do bezstronności sędziów Sądu Rejonowego w S., stanowiące zagrożenie dla dobra wymiaru sprawiedliwości w rozumieniu art. 37 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Inicjatywa Sądu Rejonowego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Zgodzić należy się z twierdzeniem, że art. 37 k.p.k. znajduje zastosowanie w sytuacjach, w których mogłyby zachodzić wątpliwości co do zdolności sądu właściwego do bezstronnego rozstrzygnięcia danej sprawy. Wątpliwości te jednak muszą wynikać z racjonalnych podstaw, nie zaś być wynikiem nieuzasadnionych przypuszczeń.

Argumentacja zaprezentowana w uzasadnieniu postanowienia z dnia 13 stycznia 2016r. nie zrealizowała tego warunku. Wynika z niej, że skoro Sąd Rejonowy w S. orzekł już w sprawie J. W., *notabene* prawomocnie uniewinnionego od zarzutu popełnienia wykroczenia z art. 119 § 1 k.w. (k. 81 i 101 akt 1 Ds. [...]), tym samym powinien obecnie zostać wyłączony od rozpoznania wskazanego na wstępie zażalenia, jako że sprawy te są ze sobą ściśle powiązane.

Niemniej, z okoliczności tej, jak i z faktu uprzedniego uniewinnienia J. W. przez Sąd Rejonowy w S., czy wreszcie tego, że zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa dotyczyło funkcjonariuszy lokalnej Policji, nie można wywodzić uzasadnionych podstaw do twierdzenia, że sędziowie Sądu występującego nie będą zdolni rozpoznać środka odwoławczego w sposób obiektywny i niezawisły. Stanu tego nie może zmienić to, że w zażaleniu J. W., w nawiązaniu do innej sprawy, wprost „atakuje” jednego z sędziów Sądu właściwego – w tym zakresie zastosowanie wszak znaleźć może art. 42 § 1 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w dyspozytywnej części postanowienia.